

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/172/2019
Identifikačné číslo spisu: 7214230918
Dátum vydania rozhodnutia: 19. augusta 2019
Meno a priezvisko: JUDr. Branislav Král
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7214230918.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu PIDES PLUS s. r. o., so sídlom v Košiciach, Šoltésovej 9, IČO: 44 852 746, zastúpeného advokátom JUDr. Zsoltom Suverom, so sídlom v Košiciach, Murgašova 3, proti žalovanému B.G. Z., bývajúcemu v C., A. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o zaplatenie 431,64 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28C 193/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2018 sp. zn. 1 Co 48/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júna 2017 č. k. 28 C 193/2016-122 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 406,83 eur s príslušným úrokom z omeškania za jednotlivé obdobie, v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi 100% trov konania a zároveň zaplatiť doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 13,50 eur na účet Okresného súdu Košice II. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca v období rokov 2004-2015 na základe zmluvy o vykonaní správy vykonával správcu bytového domu na ulici A. Č.. XX Q. XX v C., v ktorom žalovaný je vlastníkom bytu č. 4 vo vchode č. 36. Žalovaný, ako vlastníkom bytu, za mesiac júl a august 2014 a za mesiac január až november 2015 nepoukazoval preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv a preddavky úhrad za plnenia v sume 107,91 eur mesačne určené mu formou zálohových predpisových platieb, v dôsledku čoho mu vznikol nedoplatok na týchto platiach. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie bol názoru, že nárok uplatnený žalobcom, čo do istiny pohľadávky, bol plne dôvodný. Vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že bolo povinnosťou žalovaného uhrádzať mesačné preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv a preddavky podľa zmluvy o výkone správy vždy do 25. dňa v mesiaci vopred a zaplatiť tiež aj prípadný doplatok vykázaný z rôznych vyúčtovaní týchto preddavkov na skutočné náklady. Žalovaný však preddavky za rok 2014, 2015 riadne neplatil. Vyúčtovaním zaplatených

preddavkov na skutočné náklady bol žalovanému vykázaný nedoplatok za rok 2014 v sume 305,94 eur a za rok 2015 v sume 1 189,00 eur, ktoré žalovaný ani v určenej lehote splatnosti nezaplatil, a to ani čiastočne. Žalovaný sa vždy nasledujúcim dňom, teda 26., dostal s plnením neuhradeného preddavku do omeškania a počnúc týmto dňom vzniklo žalobcovi za omeškanie právo na úroky z omeškania v percentuálnej výške zodpovedajúcej nariadením vlády č. 87/95 Zb. Žalovaný v žiadnom smere nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu o základe a výške uplatnených nárokov a neuplatnil ani iné prostriedky procesnej obrany, preto iné konania, na ktoré žalovaný poukazoval, nemohli mať žiaden dôkazný význam ani vplyv na spôsob právneho posúdenia rozhodujúcich právnych otázok. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. novembra 2018 sp. zn. 1 Co 48/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, vo výroku o trovách konania a vo výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu. Mal za to, že podané odvolanie nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Stotožnil sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý dostatočne zistil skutkový stav veci, urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade so správne aplikovanými ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Dodal, že ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. Odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné, ak vychádzalo z názoru, že vo vzťahu k prejednáwanej veci sú aj iné konania, a to konanie vedené pod sp. zn. 43 C 154/2009, v ktorom sa určujú neplatnosti rozhodnutí zhromaždenia vlastníkov bytového domu a konanie pod sp. zn. 31 C 10/2005, predmetom ktorého je spor o zaplatenie nedoplatkov z vyúčtovania za skoršie obdobie. V tejto súvislosti poukázal na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorých sa tento riadne vypořádaval i s touto námietkou, keď uviedol, že uvedené konania nemohli byť záväzným podkladom pre rozhodnutie v tejto veci vzhľadom na to, že žalovaný v žiadnom smere nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o základe a výške uplatnených nárokov a neuplatnil ani iné prostriedky procesnej obrany a pre toto konanie nemohli mať žiaden dôkazný význam ani vplyv na spôsob právneho posúdenia rozhodujúcich právnych otázok. Za nedôvodnú odvolací súd považoval i žalovaným v odvolaní vznesenú námietku zaujatosti vo vzťahu k prejednávajúcemu sudcovi, nakoľko táto bola vznesená až potom, ako súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej a preto rozhodovanie o tejto námietke v odvolacom konaní neprichádzalo do úvahy. Z obsahu spisu navyše nevyplývalo, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 CSP). Za nesprávne považoval konštatovanie odvolacieho súdu, že jeho odvolanie nebolo dôvodné, keď vychádzalo z názoru, že vo vzťahu k prejednáwanej veci sú aj iné konania (sp. zn. 43 C 154/2009, sp. zn. 31 C 10/2005). Nesprávne potom vyhodnotil, že uvedené konania vzhľadom na ich zameranie, nemôžu byť záväzným podkladom pre rozhodnutie v tejto veci a nemôžu mať žiaden dôkazný význam, ani vplyv na spôsob právneho posúdenia rozhodujúcich právnych otázok. Podľa názoru žalovaného, odvolací súd výslovne postupoval v rozpore s dôkazným stavom, s uneseným bremenom tvrdenia a v rozpore s ust. § 470 ods. 2 CSP. Napriek tomu, že žalobca má voči žalovanému nevysporiadanú zálohu v pokladni, odvolací súd túto skutočnosť (dôkaz) nepovažoval za dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Takto vznikol stav, keď žalobca má voči žalovanému nevysporiadanú zálohu vo výške 1 568 eur, a súčasne súdy žalovaného zaviazali na úhradu ďalších 1 406,83 eur. Odvolací súd tak nesprávne vec právne posúdil, keď chybné aplikoval právo na zistený skutkový stav. Odvolací súd vo veci síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval. Zohľadňujúc dôkaznú situáciu, že od 6. januára 2015 (od podania odporu proti platobnému rozkazu) žalovaný poukazoval na ním zaplatenú sumu 2 073, 36 eur, táto

skutočnosť mala mať vplyv na rozhodnutie o žalobe (najmä pokiaľ išlo o výšku priznanej pohľadávky).

4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť. Uviedol, že ani prípadné porušenie ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, nezakladá dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1. CSP. Poukázal na to, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k predmetu konania okrem námietky nedoručenia vyúčtovaní nákladov spojených s vlastníctvom a užívaním jeho bytu za roky 2014 a 2015, žiaden iný relevantný prostriedok procesnej obrany neuplatnil. Tvrdenia žalovaného v jeho odvolaní potom predstavovali novoty, ktoré nebolo možné v odvolacom konaní použiť. Žalovaný v dovolaní namieta nesprávnosť skutkového zistenia, čo do ustálenia dlžnej sumy (istiny) s ohľadom na ním vykonanú platbu v sume 2 073,36 eur z 25. novembra 2013, čo však nijako nemôže byť predmetom dovolacieho konania. Navyše táto platba bola vykonaná za účelom úhrady nedoplatkov na nákladoch, spojených s vlastníctvom a užívaním bytu žalovaného za obdobie od mesiaca január 2001 do novembra 2013, ktorých časť bola i predmetom konania vedeného pod sp. zn. 31 C 10/2005. Napokon samotný žalovaný v podanom odvolaní uznal svoj dlh, keď uviedol, že „vyšší súd nekonal, preto v júli 2014 opäť siahol na platby a do novembra 2015 vynechal 15 platieb...“. V uvedenom období tak žalovaný neuhradil 15 predpísaných mesačných platieb v sume 107, 91 eur mesačne, čo predstavuje 1 618,65 eur, pričom odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie bola žalovanému (hoci už titulom vyúčtovania za roky 2014, 2015 - pri zohľadnení žalovaným nezaplatených mesačných platieb a skutočných nákladov) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi iba sumu 1.406,83 eur s prísl. K požiadavke žalovaného na spojenie vecí na spoločné konanie, uviedol, že predmetom tohto konania je dlh žalovaného vyplývajúci mu z vyúčtovania nákladov spojených s vlastníctvom a užívaním jeho bytu za roky 2014 a 2015. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 31 C 10/2005 bol dlh žalovaného vyplývajúci mu z vyúčtovania týchto nákladov za roky 2001, 2002 a 2003, a teda v každom z týchto konaní išlo o dlhy za úplne iné obdobia. Vo veci vedenej pod sp. zn. 43 C 154/2009 je predmetom konania určenie neplatnosti uznesení schôdze vlastníkov bytov zo 7. septembra 2006, 18. mája 2007, 2. mája 2008 a 28. mája 2010. Žiadne z vyššie označených právnych vecí teda nemá k prejednávanej veci žiadnu skutkovú súvislosť, ani iný právny význam. V závere svojho vyjadrenia žalobca poukázal na skutočnosť, že dovolanie žalovaného nie je prípustné, pretože napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (§ 422 ods. 1 písm. a) CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej

praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalovaný napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, teda rozhodnutie vo veci samej.

13. Žalovaný podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 421 ods. 1 CSP). V zmysle § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

14. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovoláním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov ako pri istine.

15. V preskúmvanej veci bol dovoláním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 1 406, 83 eur. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (28. novembra 2014) bola 352 eur [podľa § 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014]. Odvolací súd teda rozhodoval v dovoláním napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (3 520 eur).

16. V preskúmvanej veci však išlo o tzv. spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, a preto pre posúdenie prípustnosti dovolania prichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového

cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP (v danom prípade 704 eur). Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k CSP zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania spotrebiteľa i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ je však dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Táto interpretácia neodporuje princípu rovnosti zbraní, pretože je všeobecne známou skutočnosťou, že rovnosť subjektov je v určitých sporoch (vzhľadom na postavenie strán) len fikciou, na ktorú zákonodarca v CSP reagoval tzv. pozitívnou diskrimináciou, t. j. osobitnou právnou úpravou sporov s ochranou slabšej strany. Za takéto spory sa považujú spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory a individuálne pracovné spory (§ 290 až § 323 CSP), pričom slabšou stranou v nich je spotrebiteľ, zamestnanec a diskriminovaný. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej priznáva viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou sporu, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 80/2017 prijaté ako judikát na Zasadnutí civilného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2019).

17. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ (podnikateľ) so spotrebiteľom (nepodnikateľ), čiže napríklad zmluva o úvere, zmluva o pripojení, kúpna zmluva, poisťná zmluva, zmluva o preprave, zmluva o výkone správy domu a pod. Zmluva o výkone správy uzavretá v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov predstavuje svojím charakterom spotrebiteľskú zmluvu, v súvislosti s konaním o ktorej sa uplatní aj režim ustanovenia § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. V zmluve o výkone správy sú upravené najmä vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu, zásady platenia úhrad za plnenia a hospodárenie s nimi a pod. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (§ 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.). Žalovaný (dovolateľ) vystupuje v danom spore ako spotrebiteľ, a teda ide o spor s ochranou slabšej strany, kedy na prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP postačuje, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení preyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, čo bol i posudzovaný prípad. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd vyhodnotil námietku žalobcu o neprípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 422 ods. 1 CSP za nedôvodnú.

18. Ako už bolo uvedené, žalovaný prípustnosť svojho dovolania odvodzoval z ust. § 421 ods. 1, t. j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP (a to z hľadiska všetkých troch procesných situácií upravených v uvedenom ustanovení pod písmenom a/ až c/) rozhoduje dovolací súd, pričom závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí, konkretizuje a doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

20. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, potom je povinný v dovolaní vyslovne

uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Na rozdiel od vyššie uvedenej procesnej situácie ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

21. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je zase relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vtedy, keď dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o dovolateľom nastolenej právnej otázke rozhodoval rozdielne (1 Cdo 179/2017, 2 Cdo 37/2018, 3 Cdo 48/2018, 4 Cdo 21/2017, 6 Cdo 22/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 141/2017). Skutočnosť, že dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, je dovolacím súdom považovaná za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (1 Cdo 206/2016, 8 Cdo 141/2017, 8 Cdo 50/2017).

22. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

23. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o

právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

25. Z dovolania podaného žalovaným dovolací súd ani výkladom nezistil, akú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu zhodnými so závermi súdu prvej inštancie o dôvodnosti uplatnenej pohľadávky žalobcu, resp. dlhu žalovaného vyplývajúceho z nespĺnenia si povinnosti uhrádzať mesačné preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa zmluvy o výkone správy a zaplatiť tiež prípadný nedoplatok vyplývajúci z ročných vyúčtovaní týchto preddavkov za roky 2014 a 2015, alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedá kritériám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Bez konkretizovania právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola dovolacím súdom riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP - na ktoré ustanovenie žalovaný v závere svojho dovolania odkazuje), nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

26. Ak žalovaný namietal i skutkové závery, ani tieto nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je tretou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

27. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

28. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalovaný podal dovolanie, ktoré má náležitosti v zmysle § 428 CSP (nie je preto daný dôvod pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. d/ CSP), v jeho dovolaní ale absentuje iná zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

29. Úspešnému žalobcovi dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

